

[Udenrigsministeren.]

ger, der er truffet i forbindelse med den sag, som her er til behandling.

Hvad endelig det ærede medlem hr. Aksel Larsens gengivelse af den højtærede statsministers udtalelser i Odense i september 1952 angår, kunne man med en vis rimelighed forlange, at disse udtalelser citeredes i deres helhed. Det, statsministeren fremhævede, var, at det var rigtigt, at den danske rigsdag havde udtalt sit bestemte ønske om en firemagtskonference, og at vi skulle fastholde dette ønske uanset manges tvivl om et positivt resultat. Denne firemagtskonference, som statsministeren dengang udtrykte ønske om at få afholdt, blev en realitet i begyndelsen af indeværende år; alle ved kun altfor godt, hvilket negativt resultat konferencen desværre gav, og der har ikke siden vist sig noget tegn til en virkelig afgørende ændring i Sovjetunionens stilling til denne sag, hvad, som jeg allerede har anført, den sovjetrussiske udenrigsminister Molotovs udtalelser i indeværende måned kun har bekræftet.

Til det ærede medlem hr. Viggo Starcke må jeg først sige, at det kan en gang imellem gå nogle af os sådan, at vi har lidt svært ved at finde ind til kernen i det, der er sagt. Jeg lyttede, synes jeg selv, med stor interesse til det ærede medlems udtalelser. Det forekom mig, at det ærede medlem var mere diplomatisk, end diplomater i almindelighed er. Jeg regner ikke mig selv med til kategorien, men jeg kender jo af omgang forsigtige formuleringer. Jeg må indrømme, at det har været en lidt vanskelig opgave for mig at blive klar over, hvor det ærede medlem stiller sig i sin konklusion, men det behøver vi ikke at strides om, for vi får forhåbentlig senere anledning til at høre det udtrykt. Jeg håber meget, at den uklarhed i min opfattelse af det ærede medlems tale, som desværre har vist sig, må ændres til klarhed, når det ærede medlem har talt i anden omgang. Men jeg er altså lidt usikker overfor, om jeg skal takke det ærede medlem for tilslutning eller lade være at takke det ærede medlem for tilslutning, og da jeg nødig vil være uhøflig, er jeg nødt til at give denne begrundelse for min usikkerhed i så henseende. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Tak for en sikkerheds skyld!). Statsministeren anmoder mig om for en sikkerheds skyld at

takke. Jeg skal gerne følge opfordringen fra min høje chef og skynder mig derfor at gøre det.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke spurgte, om det ikke er realistisk, at nedrustning i første række skal finde sted af angrebsvåben og ikke af forsvarsvåben. I det forslag om nedrustning, der vil ligge til grund for de fortsatte drøftelser i De Forenede Nationers nedrustningskommission, er omtalt forbud mod anvendelse af atomvåben undtagen til forsvar mod angreb. Ligeledes er omtalt forbud mod masseødelæggelsesvåben, herunder fremstilling af atom- og brintbomber. Disse bomber er netop særlig egnede til og farlige som angrebsvåben. Hvor konventionelle våben er omtalt, er der, såvidt jeg kan se, ikke skelnet mellem angrebs- og forsvarsvåben.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke spurgte også, om det ikke ville være klogt at afvente løsningen af Saarspørgsmålet inden den endelige danske stillingtagen til det store spørgsmål om Tysklands fremtid. Jeg kan ikke se, at vi kan udsætte spørgsmålet om Tysklands plads i det vesteuropæiske forsvarssystem, indtil Saarspørgsmålet er løst. Der skal tages principielt standpunkt i denne uge i NATO-mødet. Saar er først og fremmest et anliggende mellem Frankrig og Tyskland, og derfor er det i første række i disse to landes interesse at nå frem til en løsning. Den franske ministerpræsident har da også udtrykt sit bestemte ønske om, at dette nås, inden Tyskland optages i forsvarssystemet, og såvidt mig bekendt foregår der nu fransk-tyske forhandlinger herom. I det hele taget gælder det om det kommende NATO-møde, at forudsætningen er enighed om de ting, som er berørt her i dag, og jeg går ud fra som givet, at denne enighed vil vise at være tilstede. Viser den sig på grund af det ene eller det andet forhold ikke at være tilstede, foreligger der en anden situation end den, vi har at gøre med i dette øjeblik.

De ærede medlemmer hr. Jørgen Gram og hr. Bøgholm advarede begge mod at placere tyske styrker i det sydslesvigske område og mente, at Danmark burde indtræde i Bruxellesorganisationen for at få indflydelse på dette forhold. Spørgsmålet om placeringen af Atlantpagtlandenes styrker vil ikke blive afgjort indenfor denne